

Çocukluk arkadaşlarıma...

*“Mavi deniz, güzel deniz
Göklerle eş misiniz?
Gök mavi sen mavisin
Yoksa kardeş misiniz?”*

Leyla Ruhan Okyay (Gönenç)
ilkokul 3. sınıf

Birinci Bölüm

AŞK HEYECANLI BİR ŞEY

Kardeşler mi değiller mi bilmem ama deniz sonsuzluktu. Beni uçuran, sevinç veren bir güzellik... Çalımlı, yaramaz, şakacı bir çocuk gibiydi. Bazen köpük köpük çağlar, kararır, morarır, günbatımında pembeye çalardı yanakları... Kimi zamanda, bir bakarsın yeşil, bir bakarsın mavi olurdu suratı...

Çok şanslıyım burada yaşadığım için. Çünkü Silivri, Marmara Denizi kıyısında... Üstelik İstanbul'a çok yakın. Ama denizimiz İstanbul'dakinden daha büyük, uçsuz bucaksız. Gökyüzü de öyle. Geceleri, daha çok yıldız var mesela. Ve ikisi de daha mavi gündüzleri...

Evimiz dört katlı bir apartmanın üçüncü katında. Önümüzde meyve ağaçlarıyla dolu bir bahçe, onun önünde de buğday tarlası var. Kardeşlerimle paylaştığım odanın penceresinden deniz görünüyor. Uyanır uyanmaz cama koşuyorum. Her sabah ondaki renk değişimlerini izlemek, martılarla selamlaşmak, arada bir geçen o gizemli gemilere binip kimi uzak ülkelere gitmeyi düşlemek, yani turist olmanın hayalini kurmak vazgeçilmez bir şey benim için...

Avrupa'dan gelen otobüsler sahildeki çay bahçesinde mola veriyor. Turistlere çok özeniyorum. Çünkü onlar farklı.

Konuştukları dil nasıl farklıysa, her şeyleri de öyle görünüyor gözüme. Okula başlamadan önce, onların kanı da yeşil sanırdım. Bir gün anneme sordum.

“Anne, turistlerin kanı yeşil mi?”

“Bunu da nereden çıkardın, Ayça? Onlar da bizim gibi insan, kanları elbette kırmızı.”

“Simsiyah Araplar’ın da mı öyle?”

“Elbette.”

“Her şeyleri mi aynı? Yani popoları, her şeyleri işte.”

Annem gülmekten kırıldı. Onu güldürmek hoşuma gidiyor. Öyle yorgun ki, güldüğünü çok az görüyorum.

“Hepimiz insanız işte. Kimimiz siyah, kimimiz sarı saçlı, uzun ya da kısa boylu. Herkes farklı yerde doğmuş, anneleri babaları ayrı. Bu yüzden de bazen başka dilde konuşuyor, başka şarkılar söylüyorlar. Bu farklılıklar güzel. Günün birinde sen de onların dillerini öğrenebilir, onların oturduğu yerlere gidersin.”

“Sahi mi?”

“Sahi ya!”

Turist olmak! Başka ülkeler, insanlar tanımak! Düşünmek, hayal etmek bile öyle güzel ki!

Kasabamızdaki bütün çocuklar gibi ben de Avrupa’dan otobüsler geldiğinde çok heyecanlanıyorum. “Turistler geldi!!!!” diye koşuyoruz. Bazen bize çikolata, değişik şekerler falan veriyor, gülümsüyorlar. Hoşumuza gidiyor. Onlar, sadece gözlerimizle anlaşabildiğimiz uzaylı yaratıklar gibiler.

Ayşeler’in evinde, televizyonda uzaylılara ilişkin bir film görmüştüm bir sefer. Televizyon, sadece zengin evlerinde var burada. Arada bir onlara televizyon seyretmeye gidiyoruz.

Merak ettiğimiz şeyleri ancak büyüklerimizden, öğretmenlerimizden ya da ansiklopedilerden öğreniyoruz. Ve tabii düş gücümüzün yardımıyla yeni dünyalar, masallar üretiyoruz. Zamanımız çok bol. Öyle kurs, spor okulu falan zorunluluklarımız yok, şehirli çocukların olduğu gibi. Buralarda tatil, dağda bayırda koşmak, oynamak, hikâyeler üretmek, kitap okumak, merak ettiklerimizi birbirimizle paylaşmak.

Mesela, en çok konuşulan şey, aşk...

Bana baktı, bakmadı... Güldü, gülmedi.

“Çocuk nasıl olur da leyleğin ağzında gelir?” diye konuşurduk küçükken. Hiçbirimiz görmemiştik... Bunun bir aldatmaca olduğunu, okula başlayınca anlayıverdik.

Bizim okulda, kim kime âşıkça duvarlara adını yazıyor. Daha çok oğlanlar yapıyor bunu. Kızlar da adlarını duvarda görünce, domates gibi kızarıp, gülüp geçiyorlar: Mehmet+Ayşe ya da Kasım+Zeyno. Bir gün kendi adımı da gördüm: Silo+Ayça. Bizim sınıftaki Süleyman’a Silo diyoruz. O yazdırmış olmalı. Kendi adımı gördüğümde hem kızmış hem çok ağlamıştım... Nedense? Oysa, Silo’nun beni beğenmesi güzel bir şey... Ben ona âşık olmasam da.

Herkesin beğendiği, âşık olduğu biri var arkadaşlarımdan arasında. Benim de var tabii. Onu gördüğümde kalbim güm güm atıyor, içimi çiçekler kaplıyor sanki; renkli, ışıltılı çiçekler. Durmadan onu düşünüyorum, hiç durmadan... Ama onun adını kimselere söylemedim. Kan kardeşim Ayşe dışında.

“Ayşe-eeee, biliyor musun, ben âşık oldum,” dedim bir gün.

Ağzı kulaklarında yanıma koştı.

“Kime âşık oldun? Bizim sınıftan mı?”

“Yok, tanımazsın. İstanbul’da oturuyorlar.” Bir kere, bizim için İstanbul’da oturması artı puan! Hele İngilizce bilmesi, harika!

“Adı ne?”

“Ege...”

“Yakışıklı mı?”

“Hem de nasıl. İngilizce de biliyor.”

“Sahi mi?”

“Neden yalan söyleyeyim ki, sahi tabii. Ama kimseye söylemeyeceksin, söz mü?”

“Söz!”

Ben, “Kimseye söyleme,” dedim ya, Ayşe bütün kızlara söylemiştir, eminim. Aman, neyse canım, âşık olmak ayıp mı sanki! Değil! Vazgeçebilir miyim? Hayır! Çok heyecanlı bir şey çünkü...

Ege’nin annesinin ailesi Ege Denizi’nin güneyinden, Girit Adası’ndan göç etmiş, İzmir’e yerleşmişler. Anneannesi koymuş adını... “Ege” olsun demiş. O hep Girit’i anlatırmış; “Bir gün seni de götüreceğim, oradaki komşularla tanıştıracam. Bakın, bu benim aslan torunum, diyeceğim,” demiş Ege’ye.

Ege, kırmızı saçlı, çilli bir çocuk. Yeşil kanlı (!) turistlere benziyor... Mavi gözleri var. Denizden çıktığında harelениyor bu gözler, sanki yosunlar bitiyor içinde. Keşke benim de gözlerim renkli olsaydı. Saçlarım açık kahverengi olduğu için, ben de turistlere benziyormuşum, Ayşe öyle söylüyor.

Ege de dalmayı çok seviyor, tıpkı benim gibi. Bazen “Bir – iki – üç!” diye dalıp, suyun içinde birbirimize bakıyoruz. Bu oyun ikimizi de güldürüyor. Balıklar gibi ağzımızdan balonlar çıkarmak, suyun içinde akrobatik hareketler yapmak

hoşumuza gidiyor. Kimi zaman gülmekten su yutuyoruz, ak-sıra tıksıra kendimizi kıyıya zor atıyoruz. Ege, iyi günündeyse bana midye çıkarıyor derinlerden. İçi parlak mı parlak, sedefli midyeler. Bana verirken, sanki lunaparkta zincirlere binmiş uçuyor ya da dönme dolaptaymışım da birden inişe geçmişiz gibi içim hop ediyor. Yüzüm de kızarıyor. Tüh! Buna engel olamıyorum işte! Hemen arkamı dönüyorum, anlamasın diye. Gene de hoşuma gidiyor bu heyecan, hem de çooooook...

Nasıl bir şey bu, hem utanıyorum hem de vazgeçemiyorum. Aklım ermiyor. Oğlanlardan hem uzak duruyor, hem de beğendiğimizi görmek için deli oluyoruz.

Her yaz bizim kasabaya yazlığa geliyor Egeler. Benim annemle babam gibi, onun annesi de öğretmen: Melahat Hanım Teyze. Zarif, uzun boylu, çok kitap okuyan bir kadın... Doğum günlerinde Ege’ye hep kitap almış. Annemle babamın çok eski arkadaşı. İyi anlaşıyorlar. Buna seviniyorum. İlerde, yani büyüyünce, eğer biz evlenirsek, onlar da sevinirler diye...

Bazı sabahlar Melahat Hanım Teyze, anneme kahve içmeye geliyor. Ege de annesiyle geldiğinde mahalledeki çocuklarla birlikte oynuyoruz. Çoğunlukla, bahçenin bitimindeki buğday tarlasına dalıyoruz, işte o zaman keyfimize diyecek olmuyor! Kovalamaca oynadığımızda Ege beni yakalarsa, kısıvrak kollarıyla sarıyor, kaçırmamak için.

“Ya, tamam yakalandım, bıraksana!”

“Bırakırsam kaçarsın.”

“Kaçmam, git başkalarını yakala!”

“Egeeeeeee! Ayçaaaaa!”

“Annemler sesleniyor!”

“Tamam, geliyoruuuuuuuuuz!”